

РЕШЕНИЕ

№ 15494

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разглежда докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110127154 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от К. И. К. против „=====“ за признаване за установено дължимостта на сумата в размер на 580,00 лева, представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 211 дни, за периода от датата на незаконното му уволнение - 06.11.2017 г., до датата на възстановяването му на работа, респ. прекратяването на трудовото правоотношение - 05.06.2018 г, ведно със законната лихва от 23.10.2020 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, до окончателно изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че се е намирал в трудово правоотношение с ответника по силата на сключен на 16.06.2017 г. трудов договор за заместване № 3447/16.06.2017 г., по силата на който заемал длъжността „Специалист продажби и обслужване“, с основно трудово възнаграждение в размер на 1000,00 лева. Поддържа, че със Заповед № 4702/31.10.2017 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от КТ. Посочва, че с Решение № 341464, постановено по гр.д. № 80732/2017 г. по описа на СРС, ГО, 71 състав, потвърдено с Решение, постановено по в.гр.д. № 6468/2018 г. по описа на СГС, II-Б въззивен състав, което е потвърдено с Решение № 216/20.12.2019 г., постановено по гр.д. № 4437/2018 г. по описа на ВКС, III ГО, уволнението било признато за незаконно и на ищеца е присъдено обезщетение за оставяне без работа за периода, за който се претендира и настоящото обезщетение. Сочи, че решението на първоинстанционния съд е влязло е сила в частта, с която уволнението е признато за незаконно, тъй като не било обжалвано от ответника, за което ищецът разбрал на 22.05.2018 г. – датата на получаване на призовката за насрочване на в.гр.д. № 6468/2018 г. по описа на СГС, ГО, II-Б въззивен състав. Заявява, че ищецът не се е явил на работа в срока по чл. 345, ал. 1 от КТ, поради което трудовото правоотношение между страните било прекратено на 05.06.2018 г. по силата на закона. Поддържа, че работник или служител, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право, вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът оспорва предявения иск с твърдения, че на

ищеца не се следва обезщетение за платен годишен отпуск за времето на незаконното уволнение, тъй като през този период не е полагал труд, респективно за него не е възникнало право на платен годишен отпуск. Оспорва периода, за който се претендира обезщетението, като заявява, че периодът на незаконно уволнение е от 06.11.2017 г. до 02.03.2018 г. Излага съображения за недължимост на претендираното адвокатско възнаграждение поради прекомерност, липса на доказателства за плащане на адвокатския хонорар и липса на затруднено материално положение на ищеца. Направено е искане за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание страните, редовно призовани, са били представлявани. На етап устни състезания ищцовата страна е направила искане за уважаване на исковата претенция и присъждане на сторените по делото разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК. Ответната страна е направила искане за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на сторените по делото разноски.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление с вх. № 23060625/23.10.2020 г. К. И. К. е направил искане за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу „.....Д за сумата в размер на 580,00 лева – вземане за неизплатени суми за платен годишен отпуск, ведно със законната лихва. На 25.01.2021 г. е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. В законоустановения едномесечен срок е постъпило възражение от длъжника. След дадени указания за предявяване на иск за установяване на вземането в законоустановения едномесечен срок е постъпила процесната искова молба.

По делото е обявено безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че страните са били в трудово правоотношение, по силата на сключен на 16.06.2017 г. трудов договор за заместване № 3447/16.06.2017 г на 26.08.2019 г., което е било прекратено от работодателя с Заповед № 4702/31.10.2017 г., както и че уволнението е признато за незаконно с Решение № 341464, постановено по гр.д. № 80732/2017 г. по описа на СРС, ГО, 71 състав.

По делото са приобщени за послужване преписките по гр.д. № 80732 по описа за 2017 г. на СРС, ГО, 71 състав, в.гр.д. № 6468 по описа за 2018 г. на СГС, ГО- въззивни състави, II-Б състав, и гр.д. № 4437 по описа за 2018 г. на ВКС, III ГО. По гр.д. № 80732 по описа за 2017 г. на СРС, ГО, 71 състав, съдът е бил сезиран с няколко иска, предявени от К. И. К. срещу „.....Д, включително и по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, който съдът е уважил. По посочените дела няма данни на ищеца да е връчено съобщение по смисъла на чл. 345, ал. 1 от КТ за възстановяване на работата, която е заемал преди незаконното уволнение. На 27.02.2018 г. ищецът е получил препис от първоинстанционното решение, а на 01.03.2018 г. – ответникът. На 08.03.2018 г. ищецът е обжалвал частично решението на СРС, като частта относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ не е била обжалвана и решението в тази част е влязло в сила на 16.03.2018 г. На 22.05.2018 г. ищецът е получил призовка за насроченото дело пред въззивния съд.

С исковата молба ищецът е представил копие от трудовата си книжка с отбелязването за отмяна на незаконното уволнение и вписване на ново прекратяване на трудовото правоотношение с банката-ответник, чиято продължителност е отбелязана от 19.06.2017 г. до 02.03.2018 г. Видно от номерацията на страниците върху копието, сниманите страници са последователни и касаят едно и също правоотношение. Като основание за второто прекратяване е посочено чл. 325, ал. 1, т. 2 от ГПК. По делото няма данни посоченото второ по ред прекратяване да е било отменено. Нещо повече, страните не оспорват посоченото отбелязване или документа, в който е обективизирано, а ищецът сам в открито съдебно заседание чрез пълномощника си представя справка от НАП за трудовите правоотношения с ответника, видно от които правоотношението им е било прекратено на 02.03.2018 г. Въпреки че по делото липсват данни за връчване на съобщение по чл. 345, ал. 1 от КТ на ищеца, за да може да бъде отброен 14-дневния срок, предвид представените писмени доказателства и то от ищцовата страна, съдът счита, че следва да приеме, че след отмяната

на незаконното уволнение трудовото правоотношение между страните по делото е било прекратено на 02.03.2018 г.

По делото е прието заключение по назначена съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като компетентно изготвена от специалист в съответната област след запознаване с материалите по делото. Вещото лице аргументирано посочва, че за периода от 06.11.2017 г. до 05.06.2018 г. ищецът би разполагал 11 дни отпуск – (2,98 дни за 2017 г. и 8,35 дни за 2018 г.) и обезщетението му би възлизало в размер на 512,00 лева.

Въз основа на гореустановените фактически положения районният съд достигна до следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, вр. чл. 224, ал. 1 от КТ. На основание чл. 154, ал. 1 от ГПК в тежест на всяка страна е да докаже фактите, които твърди и от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В тежест на ищеца е да докаже, че е работил по трудово правоотношение с ответника в посочения в исковата молба период, размера на неизползвания платен годишен отпуск, както и на дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, респ. на последното брутно трудово възнаграждение – база за изчисляване на обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ. В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже заплащането на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 211 дни. В тежест на ответника е да установи правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти.

Съгласно Решение на Съда на Европейския съюз от 25.06.2020 г. по съединени дела C-762/2018 г. и C- 37/2019 г., което е задължително за българския съд на основание чл. 633 от ГПК, работник или служител, който е уволнен незаконно, а по-късно и възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на уволнението му със съдебно решение, има право да иска платен годишен отпуск в целия полагаем размер за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа вследствие на тази отмяна, поради което работодателят дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в случай, че уволнението е признато за незаконно и служителът е възстановен на работа, при последващо прекратяване на трудовото правоотношение на възстановения служител, за отпуска натрупана през периода от предходното му незаконно уволнение до възстановяването му на работа. Съобразявайки събраните по делото доказателства, приетата по-горе фактическа обстановка и постановеното в решението на СЕС настоящият съдебен състав приема, че ищецът има право да получи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето от датата на незаконното уволнение до възстановяването му на работа.

Следователно обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ следва да се присъди на ищеца с начален период от датата на незаконното му уволнение – 06.11.2017 г., до датата на възстановяването му на работа. В настоящия случай по делото липсват доказателства, а и отправени твърдения от страните, работодателят с изрична заповед да е възстановил ищеца на работа след постановяване на Решение № 341464/16.02.2018 г. В приобщената по делото преписка с гражданско дело № 80732/2017 г. по описа на СРС, ГО, 71 състав, липса съобщение, видно от което ищецът да е бил уведомен по смисъла на чл. 345, ал. 1 от ГПК за възстановяването му на работа. Липсват данни и ищецът сам да е направил волеизявление за връщането си на работа по смисъла на ТР № 3 от 02.12.2021 г. на ОСГК, ВКС. Следва да се отбележи, че подобно уведомяване, респ. изявление, е релевантно за поставяне началото на 14-дневния срок за явяване на работника/служителя, но възстановяването му е настъпило с влизане в сила на решението за това. В настоящия случай, видно от връчването на препис от първоинстанционното решение на страните, и предмета на последващ съдебен инстанционен контрол, на 16.03.2018 г. решението на СРС в частта относно възстановяването на работа на ищеца е влязло в сила. В исковата молба ищецът е представил копие от трудовата си книжка, в която са вписани заличаването на незаконното му уволнение и прекратяването на правоотношението му с ответника на 02.03.2018 г. В открито съдебно заседание ищцовата страна е представила справка от ТД на НАП относно

трудовия договор на ищеца, видно от която датата на прекратяване на правоотношението между страните е била 02.03.2018 г. Въпреки че датата на влизане на решението в сила е последваща тази дата, доколкото работодателят има интерес да обжалва решението в частта относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и отбелязването в книжката е било направено от работодателя – ответник (което обстоятелство не се оспорва), съдът счита, че датата на повторно прекратяване на трудовото правоотношение следва да се вземе като краен момент за определяне на дължимото обезщетение. По делото липсват данни за нарочен акт на работодателя за възстановяването му, но доколкото решението на съда за това е било постановено на 16.02.2018 г. и трудовото правоотношение е било прекратено за втори път на 02.03.2018 г., работодателят е получил препис от решението на 01.03.2023 г. и не е обжалвал същото, съдът счита, че възстановяването на работа следва да се счете за настъпило най-късно на 02.03.2018 г. Съдът счита, че ищецът се е възползвал от признатите му с първоинстанционното съдебно решение права още преди влизането му в сила, като присъждането на обезщетение за период след този момент би се явило неоснователно, доколкото ищецът е бил реално възстановен на работа преди този момент.

Предвид гореизложеното, неоснователни се явяват доводите в исковата молба, че обезщетението се дължи за период с краен момент 05.06.2018 г. Съгласно тълкувателната практика на ВКС двуседмичният срок за явяване на работа по започва да тече само от получаването от страна на работника или служителя на нарочното съобщение за възстановяване на работа, изпратено от разгледалия делото първоинстанционен съд, а ако не е получено съобщение срокът започва да тече от деня, в който с явяване в предприятието или по друг начин работникът или служителят изяви пред работодателя желанието си да се върне на работата, на която е възстановен. По делото не са налични данни и за двете хипотези. Отделно от това, ищецът сам представя доказателства, видно от които трудовият му договор е бил прекратен на 02.03.2018 г. за втори път (след първия път поради незаконното уволнение). Никоя от страните не е оспорила представеното копие от трудова книжка или данните от посочената справка. Съгласно т. 69 от горепосоченото решение на СЕС „периодът от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването на работника на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението със съдебно решение трябва да се приравни на период на действително полагане на труд за целите на определянето на правото на платен годишен отпуск.“. Приемайки, че ищецът е възстановен на работа след второто прекратяване на трудовото правоотношение (т.е. след 02.03.2018 г.) на практика би означавало, че ищецът ще се ползва от правото на платен годишен отпуск и след второто по ред прекратяване на трудовото правоотношение, за което няма данни да е било отменено и следва да се приеме оттам за окончателно.

Водим от изложеното, съдът счита, че следва да уважи исковата претенция за периода от 06.11.2017 г. до 02.03.2018 г. Предвид изводите на експерта и на основание чл. 162 от ГПК съдът счита, че ищецът има право на платен годишен отпуск в размер на 2,98 дни за 2017 г. и 4,18 дни за 2018 г. или общо за 7 дни. При средно дневни брутно трудово възнаграждение при 22 дни и БТВ в размер на 1024,00 лева на ищеца (на основание чл. 177 от КТ и данните за месец октомври 2017 г. като предходен за прекратяването календарен месец с най-малко 10 работни дни) се дължи обезщетение в размер на 325,85 лева, ведно със законната лихва в качеството □ на законна последица от уважаване на исковата претенцията. Искът за сумата над този размер и за периода извън този следва да бъде отхвърлен.

Предвид резултата от делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК се дължат разноски съобразно уважената част от исковата претенция, а именно – за сумата в размер на 741,59 лева адвокатски хонорар в полза на процесуалния представител, предоставил безплатна адвокатска защита. Неоснователни се явяват възраженията на ответната страна касателно претендирания хонорар – същият е съобразно минималните размери по Наредба № 1/2004 г. и доколкото е уговорено безплатно адвокатско съдействие не е необходимо да се доказва предварителното заплащане на хонорара, който тепърва бива присъден. Що се отнася до възраженията за материално затрудненото положение на ищеца, съдът счита, че не дължи

проверка в тази насока, доколкото не е бил сезиран с искане по смисъла на чл. 83 от ГПК. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответника също се дължат разноски съобразно отхвърлената част от иска, а именно в размер на 131,46 лева юрисконсултско възнаграждение. Ответникът следва да бъде осъден на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати по сметка на бюджета на СРС думата в размер на 179,78 лева – дължима държавна такса и разноски за депозит за възнаграждение на вещо лице.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявления от К. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. Младост 1, бл. 30А, вх. А, ет. 9, ап. 82, срещу „.....Д, ЕИК 831447150, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе” № 87, иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, вр. чл. 224, ал. 1 от КТ, че „.....Д, ЕИК 831447150, дължи на К. И. К., ЕГН *****, сумата в размер на 325,85 лева (триста двадесет и пет лева и осемдесет и пет стотинки), представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното му уволнение-06.11.2017 г., до датата на възстановяването му на работа, респ. прекратяването на трудовото правоотношение – 02.03.2018 г., ведно със законната лихва от 23.10.2020 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, до окончателно изплащане на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение от 25.01.2021 г. по ч.гр.д. № 51779 по описа за 2020 г. на СРС, I ГО, 24 състав, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за размера над присъдения до претендирания за сумата от 580,00 лева и за периода след 02.03.2018 г. до 05.06.2018 г.

ОСЪЖДА К. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, жк. Младост 1, бл. 30А, вх. А, ет. 9, ап. 82, да заплати на „.....Д, ЕИК 831447150, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе” № 87, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 131,46 лева (сто тридесет и един лева и четиридесет и шест стотинки), представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство съобразно отхвърлената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА „.....Д, ЕИК 831447150, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе” № 87, да заплати на Адвокатско дружество „Миланови”, БУЛСТАТ 177253355, с адрес: гр. София, ул. „Хан Аспарух” № 60, ет. 3, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, вр. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв сумата в размер на 741,59 лева (седемстотин четиридесет и един лева и петдесет и девет стотинки), представляваща адвокатски хонорар за безплатна адвокатска защита в първоинстанционното производство съобразно уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА „.....Д, ЕИК 831447150, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе” № 87, да заплати по сметка на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК сумата в размер на 179,78 лева (сто седемдесет и девет лева и седемдесет и осем стотинки), представляваща дължима държавна такса и разноски за

депозит за възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от решението на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____